

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

Ο τραγικός θάνατος του Άγγλου αρχικατασκόπου Τζαίμς Γκρέυ.— Ένας μυστηριώδης γιατρός. Οί δυο άναπτήρες του Ρούντολφ Ές.— Μιά συνταρακτική ανακάλυψις.— Πώς έπροδίδοντο τὰ σχέδια τών Γερμανών στους Συμμάχους. Η απόδρασις του Ρούντολφ Ές. κλπ. κλπ.

Ο Άγγλος αρχικατασκόπος Τζαίμς Γκρέυ, ένας από τους πιο μυστηριώδεις και τους πιο τολμηρούς πράκτορες του «Ίντέλιτζενς Σέρβις», έδω και λίγες μέρες βρήκε έναν οίκτρο θάνατο σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα. Έξ άφορμής, λοιπόν, του τραγικού θανάτου του, ή «Σφαίρα» του Λονδίνου έδημοσίευσε μερικές συνταρακτικές άποκαλύψεις για την μυστηριώδη δράσι του στη Γερμανία, κατά τον παγκόσμιο πόλεμο. Από τις άποκαλύψεις αυτές παίρνουμε την κατωτέρω παράξενη και άγνωστη μέχρι σήμερα ιστορία κατασκοπειάς.

Βρισκόμαστε στο αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης, τον Αύγουστο του 1916. Ένα άπόγευμα, ο δόκτωρ Ρούντολφ Ές, γιατρός του στρατιωτικού νοσοκομείου, μπήκε στο τεχνικό γραφείο του φίλου του Άρνολντ Μπέρκνερ, του αρχιμηχανικού του αεροδρομίου, που ήταν σκυμμένος επάνω σ' ένα μεγάλο σχέδιο.

— Έ, φτάνει πια ή δουλειά, Άρνολντ! του είπε. Πάμε να θαυμάσουμε λιγάκι τις άκροβασιές του Σόλτς...

Ο Σόλτς ήταν ο καλύτερος αεροπόρος της Φραγκφούρτης. Ο Ρούντολφ Ές, λοιπόν, καθώς μιλούσε, έβγαλε ένα τσιγάρο, πρόσφερε και στο φίλο του ένα άλλο και κατόπιν έβγαλε και τον άναπτήρα και τον κράτησε πάνω από το σχέδιο για ν' ανάψη το τσιγάρο του ο Μπέρκνερ. Μά ο άναπτήρας δέν πήρε φωτιά με την πρώτη φορά. Τη δεύτερη όμως άναψε. Ο αρχιμηχανικός φύσηξε μ' ένα κουρασμένο ύφος την πρώτη ρουφηξιά του καπνού κ' ύστερα με μια ξαφνική άποφασί του είπε:

— Έ, πάμε λοιπόν να δούμε τον Σόλτς.

Κι' άφου έκρυψε το σχέδιο ενός νέου τύπου αεροπλάνου σ' ένα άτσάλινο χρηματοκιβώτιο, βγήκε έξω από το γραφείο του για να ξεκουραστή λιγάκι. Άλήθειαι, ο Άρνολντ Μπέρκνερ πήγαινε να τρελλαθί τον τελευταίο εκείνο καιρό. Όλα του έρχόντουσαν άνάποδα. Θα έλεγε κανείς ότι άπ' την άπέναντι μεριά του μετώπου οί Άγγλοι διάβαζαν μ' ένα μαγικό τρόπο τη σκέψι του. Όλα τὰ σχέδιά του, πριν ακόμα παραδοθούν στο προσωπικό προς έκτέλεσι, εξουδετερωνόντουσαν από τον έχθρό. Τι συνέβαινε άρά γε; Μήπως βοηθούσε τους Άγγλους αυτός ο ίδιος ο διάβολος; Ήσαν τόσο παράξενες αυτές ή συμπτώσεις, ώστε αν δέν ήταν πωσίγνωστος ο πατριωτισμός του Μπέρκνερ, όλος ο κόσμος θα ύπωμιζόταν ότι αυτός ο ίδιος πουλούσε τὰ σχέδιά του στους Συμμάχους. Πρώτ' άπ' όλα ο έχθρος έμαθε με ποιο τρόπο ήταν έξωπλισμένο το αεροδρόμιο και που άκριβώς ύπληρχαν τὰ πυρομαχικά. Έπειτα, έμαθε τον τελειοποιημένο τύπο τών πολυβόλων που χρησιμοποιούσαν τὰ γερμανικά αεροπλάνα. Κατόπιν μερικές άλλες τελειοποιήσεις στο χειρισμό της μηχανής του αεροπλάνου. Κ' ύστερα ένα σωρό άλλα πολύτιμα μυστικά που είχαν τρομοκρατήσει τον Μπέρκνερ...

Στο αεροδρόμιο, ο Σόλτς έτοιμαζόταν εκείνη τη στιγμή για να «ξεκολλήση» από το έδαφος.

— Ρούντολφ! φώναξε του Ές. Θέλεις νάρθης μαζί μου; Έχω μια θέσι ελεύθερη...

— Έρχομαι!... του φώναξε ο γιατρός.

Κι' άμέσως φόρεσε την άδιάβροχη «φόρμα» τών αεροπόρων, την πέτσινη κάσκα και κάθησε δίπλα στον Γερμα-

νό «άσο». Έπειτα το αεροπλάνο σηκώθηκε ψηλά και επί μισή ώρα έκανε ένα σωρό άκροβασιές στα σύννεφα. Κατόπιν θέλησε να κατεβί. Μά ή προσγείωσις ήταν μοιραία. Το αεροπλάνο έχασε ξαφνικά την ισορροπία του και καρφώθηκε με τη μύτη στο χώμα. Ο Σόλτς κάηκε μέσα στις φλόγες της μπενζίνας, μά ο Ρούντολφ Ές στάθηκε τυχερός και γλύτωσε με λίγα τραύματα. Οί άνδρες του αεροδρομίου τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο. Ο Ρούντολφ Ές είχε χτυπήσει, λίγο σοβαρά, στο πόδι. Έπρεπε να μείνη άκίνητος στο κρεβάτι τουλάχιστον ένα μήνα. Δυο νοσοκόμοι τον έγδυσαν, λοιπόν, όπως ήταν άναίσθητος και τον ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι. Μά καθώς δίπλωναν τὰ ρούχα του, ένοιωσαν ένα βάρος στο σακκάκι και περίεργοι να ιδούν τί ήταν, έβγαλαν από μέσα μια μετάλλινη σιγαροθήκη κι' έναν βαρύ άτσάλινο άναπτήρα, «στρατιωτικόν», όπως ήταν τότε ή μόδα. Ο άναπτήρας μάλιστα αυτός ήταν παράξενος. Ήταν από σκούρο άτσάλι με μερικά σχέδια από μαύρο σμάλτο. Οί νοσοκόμοι άκούμπησαν τὰ δυο πράγματα επάνω σ' ένα τραπεζάκι κι' εκάθησαν να διπλώσουν και το πανταλόνι, όταν ξαφνικά έπεσε από την πίσω τσέπη του ένας άλλος άναπτήρας. Ο νοσοκόμος που τον πήρε από κάτω, άπόμεινε μ' άνοιχτό στόμα. Ο άναπτήρας αυτός ήταν ίδιος με τον άλλο. Το ίδιο βαρύς και με τὰ ίδια στολίδια. Ο νοσοκόμος, ωστόσο, δέν έδωσε καμμιά ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό και άκούμπησε και τον δεύτερο άναπτήρα δίπλα στον πρώτο.

Ο Ρούντολφ Ές δέν είχε ακόμα συνέλθει, όταν ο διοικητής του αεροδρομίου, ο συνταγματάρχης Γιάλμαρ φόν Σχάρτς, μπήκε στο θάλαμο για να πληροφορηθί αν το τραύμα του Ές ήταν επικίνδυνο. Καθώς όμως πλησίασε στο κρεβάτι, έρριξε μια ματιά στο τραπεζάκι και είδε τους δυο όμοιους και όγκώδεις άναπτήρες.

— Περίεργο! έκανε άπορώντας. Γιατί έχει μαζί του ο Ές δυο όμοιους άναπτήρες και μάλιστα τόσο βαρείς.

Και με μια μηχανική κίνησι πήρε τον ένα, τον στρίφογύρισε στα δάκτυλά του, τον κύτταξε προσεχτικά κι' άξαφνα χλώμιασε, πήρε και τον άλλο, τον συνέκρινε με τον πρώτο κι' άπτόμα έχωσε και τους δυο στην τσέπη του και βγήκε από το θάλαμο του νοσοκομείου.

Έπειτα, όταν έφτασε στο γραφείο του, κάλεσε άμέσως τον ύπολοχαγό Τράμερ, χημικόν του αεροδρομίου και άρχηγό του τμήματος της κατασκοπειάς και δείχνοντάς του τους δυο άναπτήρες, του είπε:

— Ποιά είναι ή διαφορά τους;

Ο ύπολοχαγός Τράμερ τους εξέτασε προσεχτικά κι' άξαφνα χλώμιασε κι' αυτός.

Κατόπι δείχνοντάς έναν από τους δυο όμοιους άναπτήρες, είπε του διοικητού του:

— Η διαφορά τους είναι ή έξης, κύριε διοικητά: Αυτός έδω ο άναπτήρας είναι μια μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή. Και θα ξέρετε βέβαια ποιός τον έχει αυτόν τον άναπτήρα... Είναι του γιατρού Ρούντολφ Ές! Δέν ύπάρχει λοιπόν άμφιβολία ότι είναι ένας προδότης!... Είναι ένας κατάσκοπος!...

— Ναι, αυτό λέω κι' εγώ! έκανε, στυγνός κι' άμίλητος ο Πρώσος συνταγματάρχης.

Η άνάκρισις κατόπιν, που έγινε με μεγάλη μυστικότητα (Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο αρχικατασκόπος Τζαίμς Γκρέυ

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΛΑΤΣΗ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 38)

τούσε τὸ ἀραιὸ ἐκκλησιασμά, τὸ Εὐαγγέλιο αὐτό;

— Τ' ἀκούσαμε, παπούλη μου.

— "Ἐ τότε, ἀφοῦ τ' ἀκούσατε, εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὸ ξαναδιαβάσω καὶ νὰ σᾶς χασομερήσω. Πηγαίνετε νὰ ταΐσετε τὶς κόττες σας.

Βολικὸς παπᾶς.

"Ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι. Ποτὲ δὲν ἦταν ἡ ἐκκλησία τόσο καλὴ καὶ στοργικὴ γιὰ τοῦ κοσμάκη τὶς δουλειές.

Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὅταν πέθαινε κανεὶς.

Τότε ἦσαν ὅλοι μαζευμένοι τριγύρω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ θὰ πιανόταν ὁ παπᾶς πού δὲν ἤξερε νὰ ψάλλῃ. Ἀλλὰ ὁ πονηρὸς Μπλατσιώτης καὶ πάλιν τὰ ἐμπάλωνε. "Ὅταν τὸν καλοῦσαν νὰ διαβάσῃ στὸν πεθαμένο τὴν εὐχή, αὐτὸς ἔβγαζε ὅλον τὸν κόσμον ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη.

— Φύγετε τώρα ἐσεῖς, τοὺς ἔλεγε. Εἶσθε ἀμαρτωλοί. Δὲν κάνει ν' ἀκούτε τὰ θεοτικὰ διαβάσματα. Γιὰ νὰ πιάσουν τὰ διαβάσματα, πρέπει νὰ τὰ διαβάσω μοναχὸς μου.

Μιὰ-δυὸ οἱ χωρικοὶ γενήκανε περιέργοι.

— Τί διάβολο διαβάσματα εἶνε αὐτά, λέγαν ἀναμεταξύ τους, πού δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς;

Καὶ μιὰ ἡμέρα τὸν ρώτησαν;

— Πῶς οἱ παλῆοι παπᾶδες τὰ διάβαζαν μπροστά μας;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς σάν ἐκείνους. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοὺς παπᾶδες καὶ ἔχω τὰ δικά μου τὰ τροπάρια.

"Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πρὸς πονηροὺς τοὺς χωριανούς, σκανδαλιστὴκε λιγάκι ἀπὸ τὶς περιέργες εὐχές τοῦ Μπλατσιώτη τοῦ παπᾶ, καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Μωρὲ, ἐγὼ θὰ κάνω τὸν πεθαμένο γιὰ ν' ἀκούσω τί διαβάζει.

Καὶ ξαπλώθηκεν ὁ χωριάτης καταγῆς καὶ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καλέσανε τὸν παπᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

Σάν τοὺς ἔβγαλεν ὁ Μπλατσιώτης ὅλους ἔξω καὶ σάν δὲν ἤξερε καὶ τί εὐχὴ νὰ πῇ, ἄρχισε νὰ ψελλίζῃ τὸ μπλατσιώτικο τραγοῦδι τοῦ «τρανοῦ χοροῦ» τῆς Σουλτάνας Βιργινιάδας:

Κι' ἦταν μεγάλος ὁ χορὸν
Σουλτάνα — Σουλτάνα,
κι' ὁ τόπος ἦταν λίγος,
Σουλτάνα — Βιργινιάδα...

"Ὁ πεθαμένος σάν ἄκουσε τὰ ψαλτικὰ αὐτά, ἄρχισε νὰ χαμογελάῃ, ὅταν τὸν θλέπη ὁ παπᾶς.

— Μπα! λέει. θρυκολάκιασε ἐτοῦτος,

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ θυμιατῆρι στὸ κεφάλι.

— "Αἱ στὸ διάβολο, τοῦ φώναζε. Κάτσε ἡσυχὰ ἐκεῖ, ὥσπου νὰ τελειώσω!

Μὲ τὸ χτύπημα ὁ χωρικός θέλησε νὰ πεταχτῆ ἐπάνω νὰ σωθῇ. Ἀρπάζει λοιπὸν τὸν παπᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸ θυμιατὸ, τοῦ δίνει τρίτη καὶ τέταρτη στὸ κεφάλι, ὥσπου τὸν ἀφήκε ξερὸ καταγῆς στὸ πάτωμα.

Κι' ἀμέσως ὕστερα βγαίνει θυμωμένος ἔξω καὶ λέει στοὺς χωριάτες, πού περιέργοι περίμεναν, γιὰ τὴν ἀκούσαν τὸ θόρυβο καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ ποῦν:

— Ἀκούστε ἐδῶ, θρὲ χωριανοί: "Ἄλλοτε τοὺς πεθαμένους σας νὰ τοὺς ἀφήνετε νὰ πεθαίνουνε γιὰ καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς φέρνετε σ' ἐμένα.

— Τί λὲς αὐτοῦ, παπούλη μου;

— Ἐκεῖνο πού σᾶς λέω. Τί κυττᾶτε σάν χαζοί; Νὰ ἐτοῦτος πού μοῦ φέρατε, λιγάκι ἀκόμα ἂν δὲν πρόφταινα, θὰ μούβγαζε τὸ λαρυγγί!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 21)

Ἡ Μαίρη Καρλάουλ ὅμως ἔχει ἕναν ἐντελῶς δικό της λόγο νὰ εἶνε ἐναντίον τοῦ ἔρωτος.

— Μ' ἀρέσουν, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ὅλοι οἱ νόστιμοι ἄνδρες. Καταλαβαίνετε λοιπὸν σὲ τί δύσκολη θέσι μὲ θάζει ὁ ἔρωτας καὶ τί θάσασα μοῦ δημιουργεῖ. Μὲ κάνει νὰ γίνωμαι ψεύτρα, ὑποκρίτρια καὶ συχαμένη. Ἄν ὅμως δὲν ὑπῆρχε, θὰ μπορούσε κάθε γυναῖκα νὰ χαρῆ χωρὶς θάσασα τῆ ζωῆς της καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴ γνωριμία ἕνα σωρὸ ἀνδρῶν».

"Ὅσο τώρα γιὰ τὴν χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, αὐτὴ μισεῖ τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ ποτὲ δὲν ἔχει ἔρθῃ στὴν καρδιά της. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, αὐτὴ ἢ θεντέττα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας τὴ θεωροῦν στὸ Χόλλυγουντ ὡς ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 14)

τα, ἔφερε σὲ φῶς ἕνα σωρὸ συνταρακτικὲς ἀποκαλοφειές. Ἐκεῖνη ἡ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἕνα θαῦμα τέχνης. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόντουσαν δυὸ ἐπίσης μικροσκοπικὰ φιλμ, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν ἀμέσως στοὺς χημικούς. Ἡ ἐμφάνισις τους, καθὼς καὶ ἡ μεγένθυσίς τους ἔφερε σὲ φῶς ὅλη τὴ δρᾶσι τοῦ Ροῦντολφ "Ἐς ὡς κατασκόπου. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φιλμ ἦταν φωτογραφισμένο τὸ νέο σχέδιο τοῦ Μπέρκνερ γιὰ ἕνα μηχανήμα, πού βοηθοῦσε τὰ πολυθόλα στὴν εὐθυβολία, κατὰ τὴν ὥρα τῆς πτήσεως τοῦ ἀεροπλάνου.

"Ὁ ἀρχιμηχανικός Μπέρκνερ, ὅταν ἔμαθε αὐτὲς τὶς ἀνακαλύψεις δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ «διάβολος» πού βοηθοῦσε τοὺς Ἄγγλους: ἦταν ὁ γιατρός Ροῦντολφ "Ἐς. Κάθε τσιγάρο πού ἀναθε στο ἔργαστήριό του μὲ τὸν σατανικὸ ἀναπτῆρα του, ἰσοδυναμοῦσε μὲ μιὰ φωτογραφία!...

Μὰ γιὰ τί εἶχε δυὸ ἀναπτῆρας ὁ κατάσκοπος γιατρός; Ἀπλούστατα, γιὰ τὴν χρησιμοποιοῦσε πάντα τὸν ἀληθινὸ ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἄφηνε μάλιστα στὰ χέρια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ τὸν περιεργάζονται μὲ τὴν ἀνεσί τους. Ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ φωτογραφήσῃ ἕνα πρόσωπο, ἕνα σχέδιο ἢ ἕνα ὀχυρωματικὸ ἔργο, χρησιμοποιοῦσε τὸν ἄλλον ἀναπτῆρα, μὲ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή, χωρὶς φυσικὰ νὰ προκαλῆ τὶς ὑπόνοιες τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνάκρισις ὅμως ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀνεκαλύφθη, δηλαδή, ὅτι ὁ Ροῦντολφ "Ἐς εἶχε κλέψει τὰ πιστοποιητικὰ ἑνὸς γιατροῦ πού εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο καὶ παρουσιαζόταν μ' αὐτὰ ὡς Γερμανός. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Τζαίημς Γκρέυ, Ἄγγλος κατάσκοπος.

"Ἐπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ Γκρέυ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού θὰ ἐξετελεῖτο, ὁ σατανικός αὐτὸς Γκρέυ κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ἦταν ὁ τολμηρὸς ἀρχικατάσκοπος Τζαίημς Γκρέυ, πού σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λονδίνο, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

σκαν μιὰ λύσι. Καὶ προχώρησαν σωστὲς τρεῖς μέρες στὸ δάσος. Ἐνα πρωὶ ὅμως ὁ Κρεπί εἶδε ἕνα τεράστιο φεῖδι νὰ τοὺς πλησιάζῃ. Μάταια κ' οἱ δυὸ, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴ φρίκη τους, προσπάθησαν ν' ἀμυνθοῦν. Τὸ φεῖδι δάγκωσε τὸν Μπονάρ στὸ χέρι κι' ἔφυγε γρήγορα. Ἦταν δὲ τόσο κεραυνοβόλο τὸ δηλητήριό του, ὥστε, παρὰ τὶς βοήθειες τοῦ Κρεπί, ὁ Μπονάρ πέθανε! Ὁ Κρεπί τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σέρνει μαζύ του ἕναν πεθαμένο. Στὴν ἀρχὴ αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν τοῦ ἦταν δυσάρεστο. Ἐπειτα δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φίλο του γιὰ νὰ τὸν φάνε τὰ τσακάλια. Οὔτε πάλιν νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πόδια μὲ καμμιά πέτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά του. Προτίμησε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ μέρα τὸ πῶμα μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν τρομαχτικὴ ζέστη ἄρχισε νὰ σαπίζῃ, νὰ γεμίζῃ σκουλήκια καὶ νὰ γίνετα ἕνας πολλτὸς πράσινος. Συγχρόνως τάγματα ὀλόκληρα μυῖγες ἀκολουθοῦσαν τὸν Κρεπί, ζητώντας νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους, καὶ κοπάδια τσακαλιῶν.

"Ὁ Κρεπί, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ πιστὸς στὸν ὄρκο τῆς φιλίας τοῦ Μπονάρ, πάλαιε ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σαπισμένο πῶμα τοῦ συντρόφου του. Τοῦ εἶχε ὀρκισθῆ ὅτι θὰ τὸν ἐνεταφίαζε σ' ἐλεύθερο χῶμα. Καὶ πράγματι κατάρθρωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ τὸν θάψῃ. Μὰ τὸ πιὸ περιέργο εἶνε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Κι' ἔτσι ἀλυσσοδεμένος μ' ἕνα πῶμα πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα κάθησε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου περιμένοντας τὸν θάνατο. Κι' ἐκεῖ τὸν θρῆκε ἐντελῶς τυχαία μιὰ περίπολος στρατιωτῶν καὶ τὸν μετέφερε ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο.

"Ὁ Κρεπί πάλαιψε δυὸ μῆνες μὲ τὸ θάνατο καὶ τέλος ἔγινε καλά. Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία του ὅμως εἶχε γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλία κι' ἕνα σωρὸ κόσμος ζητοῦσε νὰ τοῦ χαρισθῇ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Καὶ πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Κρεπί γύρισε πάλιν στὸ Παρίσι καὶ μάλιστα ἔγινε τίμιος ἄνθρωπος.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ